

השייכות והאהבה של השי"ת לעמו, למעלה מטעם ודעת, בסוד הגורל של יוהכ"פ שהוא למעלה מטעם ודעת, וכמש"כ בספה"ק שעל כן נקראים ימי הפורים על שם הגזירה - 'פורים על שם הפור', מה שלא מצינו בשאר המועדים, אשר שמם הוא על שם הנס, וביארו שאדרכה, מה שהמן השתמש בגורל, הא גופא היתה תחילת צמיחת קרן הישועה, וזה גופא היה הנס.

**ובזה** מתבאר מדוע דייקא בתיבה זו מצינו שהכתוב משתמש בלשון פרסי 'פור', ומבאר מיד 'הוא הגורל', דהיינו שבכך נתגלה פנימיות הטוב [בחי' לשה"ק] שגנוז בתוך הרע [בחי' לשון אומה"ע].

**ובאמת** כל הנס של פורים מבטא הנהגה של 'למעלה מטעם ודעת', ולא רק עצם הנס, אלא אפילו קודם הנס - כל ההשתלשלות שהיה בדרך לנס, איך הצליח המן עם עצותיו לגרום שיהרגו את ושתי שהיתה בת מלכים, וכן איך שהמן נתעלה להיות מעל כל השרים, ואיך הצליח לגרום שהמלך יתן לו לכתוב באגרות כרצונו, וכן כל מהלך המגילה מבטא הנהגה שלא כסדר טבע העולם (בסוד 'הסרת הטבעת' שהארכנו בזה לקמן פסוק י').

**וכשם** שנס פורים היה באופן שלמעלה מטעם ודעת, למעלה מהשגת וצמצום השכל, כך הוא בגאולה הכללית והפרטית של כל אחד ואחד, שאמנם על האדם מוטל לעשות את עבודתו בתורה ומצוות, אך השי"ת גומר כרצונו, באופן שלא עלה כלל על דעת האדם, וכפי שהתבאר לקמן (ט לא) שהארת פורים היא

ש'פור' הוא בלשון פרסית, ואילו 'גורל' הוא בלשון הקודש, אך אכתי צריך ביאור מדוע נכתבה תיבה זו בלשון פרסי והפסוק מבאר 'הוא הגורל', מה שלא מצינו כן בשאר פסוקים בתורה ובמגילה [אמנם מצינו גבי יעקב ולבן (בראשית לא מז) 'ויקרא לו לבן יגר שהדותא ויעקב קרא לו גלעד', אך כאן הוא באופן אחר, שהכתוב עצמו מפרש ומתרגם את התיבה מארמית ללשון"ק, וצ"ב].

**ויתבאר** אחר אריכות הדברים בספר 'שרביט הזהב' (מאמר כא) בשורש תיבת 'פורים' בתורה, שהוא מלשון 'פירור' ובירור, ועיין שם בארוכה שזה מעיקרי עבודת ימי הפורים, לפרר את הדינים ולגלות איך בפנימיות באמת הכל רק טוב, וכל תכלית הרע ליבטל ולשמש את הטוב וכו'.

**הרי** שעבודת ימי הפורים הם לגלות אלוקותו יתברך דייקא במקומות ההסתרה וההעלמה, על כן נזכר כאן לשון פרסי, שהוא בחי' העלמה והסתרה, לשון אומות העולם (עי' ליקו"מ קמא יט, לג), והכתוב אומר 'הוא הגורל', שעיקר הגזירה היתה על ידי ה'גורל' של המן, אך המן לא ידע שדייקא על ידי זה תהיה ההמתקה והישועה, ותיהפך הגזירה לישועה, ההסתרה לגילוי, ובעומק היינו שנתהפך ה'פור' [לשון האומות - הסתרה] ל'גורל' [לשון הקודש - גילוי].

**כי** אם המן היה גוזר את הגזירה בלא גורל היה מקום לגזירה לחול ח"ו, אך כיון שהשתמש בכח הגורל, נתגלה סוד הגורל של יום הכפורים, דהיינו נקודת

(סנהדרין צז.) "שלשה באין בהיסח הדעת אלו הן משיח מציאה ועקרב", והכא נמי בישועת ה' בגאולת הנפש - התגלות אורו של משיח, אשר באה ב'היסח הדעת', כנ"ל.

**ועיין** עוד לקמן (פסוק יב) בסוד נס פורים דייקא ביום י"ג לחודש - אשר מבטא הנהגה של 'למעלה מטעם ודעת', והשייכות ל'חודש שנולד בו משה" אשר מבטא מציאות של 'למעלה מטעם ודעת', ועיין עוד בספר 'שרביט הזהב' (מאמר מט פ"א) בענין לשון 'פור' - מלשון 'פרו ורבו', עיין שם בשייכות סוגיא זו לימי הפורים, ועיין עוד (פ"ב אות ב) בלשון הפסוק "מיום ליום ומחדש לחדש" (ועיין עוד לקמן ד ו בענין כתיבת ספר דניאל בארמית).

בבחי' שבת אשר הינה 'קביעא וקיימא', וכן בנידו"ד, ששבת קודש מבטא הנהגה והסתכלות מצד השי"ת, ולא כשאר ימים טובים אשר הם בבחי' ששת ימי המעשה, ומבטאים הסתכלות מצד הנבראים, וכדברי חז"ל (ברכות מט.) "מקדש ישראל והזמנים - ישראל דקדשינהו לזמנים".

**ובימי** הפורים, בעת משתה היין בזמן שעוסקים בחיוב 'לבסומי', העת לעורר כח זה בנפש האדם ולהשריש בקרבו שין הוא מנהל ומנהיג את העולם אלא השי"ת, ולהבין שאחר כל ההשגות והשכליים - אין האדם משיג ומבין את הנהגת השי"ת, וישועת ה' תהיה דייקא באופן של 'היסח הדעת', כדברי חז"ל



## שייכות הנס של פורים לחודש העיבור דייקא

יצאה ונגמרה השנה, אך בכח הבית דין לעבר השנה ולהוסיף עוד חודש, ומרמז לכח הצדיקים - מרדכי הצדיק, הממשיכים בבריאה את אור השי"ת, גם אחר שכבר נראה שאין תקוה וישועה [ובפרט למבואר בספה"ק (עי' קדושת לוי תצוה) שדייקא בחודש אדר מצינו עיבור השנה, מכיון שהוא כנגד יוסף הצדיק, אשר ממנו יצאו ב' שבטים, הרי שהתבאר שייכות חודש אדר לכח הצדיקים דייקא].

**ועיין** עוד לקמן (פסוק יב) מה שכתבנו בדברי הירושלמי שהגזירה היתה על אדר שני, דהיינו חודש שלשה עשר, עיין ש.

**לחודש שנים עשר:** יש להתבונן בכך שהישועה היתה דייקא ב'חודש שנים עשר' - חודש אדר, החודש האחרון של השנה, שבעיבור השנה נכפל דייקא חודש אדר, ויתבאר אחר כל האריכות שהארכנו במקו"א בכך שהיו"ט פורים מלמד את כלל ישראל שלא להתיאש לעולם, וגם כאשר נראה ש'אלוהיהם ישן', וחס ושלום אבדה כל תקוה, עדיין השי"ת חפץ בעם ישראל, ויש תקוה וישועה.

**והוא** בדוגמת חודש העיבור, אשר בחודש אדר מתגלית הארה זו, אשר כבר אוחזים בסוף השנה, ונראה לאדם שכבר

